

Sygn. akt V CSK 688/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa W. K.

przeciwko S. Sp. z o.o. w L.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 czerwca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku

Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 30 kwietnia 2014 r., sygn. akt I ACa 278/14,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1.800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występujące w sprawie zagadnienia prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które przedstawił w formie pytań: czy w sprawie o zwrot pożyczki, w wypadku stwierdzenia przez sąd bezwzględnej nieważności umowy, sąd powinien zastosować z urzędu przepisy o nienależnym świadczeniu (bezpodstawnym wzbogaceniu), mimo niepowołania ich przez powoda, gdy z poczynionych ustaleń faktycznych wynika, że między stronami nastąpiło przesunięcie majątkowe (umowa została wykonana), a środki zostały wykorzystane przez pozwanego zgodnie z celem umowy (nie zostały zużyte bezproduktywnie lub utracone)? oraz czy pełnomocnikiem spółki na podstawie art. 210 k.s.h. może być członek zarządu?

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga przedstawienia problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). W postanowieniu z 23 marca 2012 r., II PK 284/11 (nie publ.), Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonymi przepisami prawa materialnego lub procesowego, których

wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skoro jednak skarga kasacyjna wnoszona jest w konkretnej sprawie, to zarówno charakter zgłoszonego w niej roszczenia, jak i ustalony przez sądy *meriti* stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy byłby związany przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), musi pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym i pozwalać na jego rozstrzygnięcie.

Pierwsze z zagadnień sformułowanych przez skarżącego było po wielokroć objaśniane w orzecznictwie, co dostrzegł także skarżący. O zasadach stosowania art. 321 § 1 k.p.c. i sytuacjach, w których może dojść do naruszenia tego przepisu, jak i takich, w których sąd może uwzględnić żądanie pozwu zmierzające do zasądzenia na rzecz powoda świadczenia pieniężnego kierując się okolicznościami przytoczonymi przez niego w obrębie podstawy faktycznej powództwa, Sąd Najwyższy wypowiedział się w ostatnio np. w wyroku z 16 listopada 2012 r., III CSK 73/12 (nie publ.). Zagadnienie powyższe jest na tyle często i szeroko objaśniane, że trudno uznać je zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Niezależnie od powyższego skarżący pomija, że o wyniku postępowania w sprawie zadecydowało ostatecznie stwierdzenie, iż „umowa pożyczki została sporządzona dla pozorów, tj. w warunkach, o jakich mowa w art. 83 k.c. i w jej wykonaniu powód nie przekazał stronie pozwanej własnych pieniędzy, lecz jedynie wpłacił tytułem opłaty sądowych środki należące do innego podmiotu”. Ta konkluzja Sądu Apelacyjnego oparta jest na ustaleniach faktycznych, a nimi Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej byłby związany.

Formułując drugie z przedstawionych wyżej zagadnień prawnych powód pominął, że o wyniku postępowania w sprawie zadecydowało nie tylko zajęcie przez Sądy *meriti* stanowiska wobec problemu, czy pełnomocnikiem spółki na podstawie art. 210 k.s.h. może być członek jej zarządu, ale przede wszystkim ustalenie, że w pozwanej spółce nie doszło do zwołania zgromadzenia wspólników,

które by podjęło uchwałę o powołaniu pełnomocnika do dokonania czynności z powodem jako jej członkiem zarządu, jak tego wymaga art. 210 § 1 k.s.h., przy zachowaniu wymogów określonych w art. 247 § 2 i art. 248 k.s.h. Skoro przy tym w obrębie podstaw skargi kasacyjnej powód nie zarzuca naruszenia powyższych przepisów, to nie sposób jest przyjąć, że jego skarga kasacyjna tworzy warunki do rozważania zagadnienia, które sformułował.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania – art. 98 § 1 i 3, art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. oraz na podstawie § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 461), orzeczono jak w postanowieniu.